

MATHILDE WALST DOOR HET LEVEN

Mathilde walst door het leven

Dennis Lautstedt

Tilburg
2025

ISBN 9789465204871

© 2025

Het dode kind, de stiefdochter en de nageboorte

Het duurde zo lang voordat ze ademhaalde, dat ze al dood was gewaand. Men weende al om het kleine kinderlijkje dat blauwpaars ter wereld kwam en zelfs met warme handdoeken geen kleur kreeg. Haar moeder was ontroostbaar. Ze had haar kind, een dochter zo bleek, verloren en zou nooit meer het licht zien van het leven. Pas toen het kleine lijkje in gepaste stilte werd afgevoerd door de zusters en de begeleidende arts de arme vrouw goed ter woord probeerde te staan, kwam de kleine baby tot leven. Het schelle gekrijs van het kind was als nagels over een schoolbord. Zoals het kind tot leven kwam, zo kwam iedereen tot leven. Neergeslagen ogen werden wijd opengesperd, ruggen werden gerecht en trage, slepende passen werden grote, bijna panische stappen.

Het kind werd onmiddellijk aan de borst van de moeder gelegd, waar het gretig dronk. Haar moeder, echter, geloofde niet in wonderen. Weigerde te geloven dat dit kind haar dochter was. Haar baby was immers geboren zonder hartslag, zonder huilen en zonder zuigende mond op haar tepels. Wat nu aan haar borst lag was niet van haar. Iemand had een vergissing gemaakt. Een zieke speling van het lot om haar te tarten. Een wees die op de stoep van het

ziekenhuis gevonden was die dringend een moeder nodig had.

Goed dan, zij zou die moeder zijn. Het moest dan maar. Het arme kind had immers niemand, net zoals dat zij niemand had. De man die haar had bezwangerd was niet voor het zingen de kerk uit gevlucht, maar was zeker niet blijven wachten tot de hosties werden uitgedeeld. Toch had ze uitgekeken naar de komst van dit kind. Het kind dat nu was overleden, ondanks dat de artsen anders beweerden.

‘Dit is uw dochter mevrouw, heus.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik zag mijn dochter blauw en dood uit mijn schoot komen. Ze leeft niet meer. Mij maak je niets wijs.’

‘Maar...’

‘Nee, ik wil het niet horen,’ zuchtte ze. ‘Ik ben moe. Laat me hier. Met dit kind. Met mijn...’

Ja, wat was het eigenlijk? Niet haar dochter. Haar dochter was dood. Maar het zou wel haar kind zijn. Soort van. Wat was gepast? Wat behoorde ze te zijn? Er was maar een logisch antwoord: ‘... Met mijn stiefdochter.’

‘Mevrouw, ik begrijp dat u een traumatische gebeurtenis bent ondergaan. Dat spijt me. Maar heus, dit is uw dochter. Uw eigen vlees en bloed.’ De arts wilde verder praten, maar hij werd door een van de zusters onderbroken.

‘De nageboorte. Deze komt nu. Mevrouw, kunt u nog een laatste keer persen?’

Ze was meer uitgeperst dan een limoen in een tequilabar, maar ze deed wat de zuster van haar vroeg. Hierover discussiëren had geen zin. Ze zuchtte en de zusters vingen voorzichter de bloedelijke massa die haar lichaam verliet op.

Toen klonk er huilen. Verschrikt keek de kersverse stiefmoeder naar haar borst. Nee, het gevoel op haar tepels bedroog haar niet. De stiefdochter dronk nog steeds gretig de melk uit haar zware, pijnlijke borsten. Maar waar kwam dan deze nieuwe, schelle klank vandaan? Uit een andere kamer? Waarom klinken al die baby’s toch hetzelfde?

De arts werd erbij geroepen. Een vreemde situatie zeiden ze. Iets wat ze nog nooit gezien hadden, zeiden ze. Of er een extra arts bij moest komen, vroegen ze.

De baby zoog gretig door, zich nergens van bewust. Wat had ze graag willen ruilen met haar stiefdochter. Geen zorg aan de wereld, slechts melk. Melk en een rouwende stiefmoeder die zich over je ontfermt. Niet eens het meest eenvoudige leven. Dan had ze haar echte moeder gehad.

Ineens verscheen er een zuster aan de andere kant van haar bed. Aan de kant waar de tiet nog vol melk zat. Pijnlijk vol.

‘Mevrouw, ik weet dat u hier niet op gerekend hebt. Het is ook niet opgevallen tijdens uw scans. Maar kennelijk was u in verwachting van een tweeling?’

‘Heeft deze het wel gehaald?’ ze was zo afgestompt dat ze geen verbazing kon veinzen. Voor verdriet had ze al helemaal geen ruimte meer.

‘Mevrouw, uw dochter ligt aan uw borst. Gezond en wel. Ze krijgt zelfs een gezonde kleur.’ De zuster was moeilijk te verstaan door het gehuil van de nageboorte in haar armen. ‘Maar deze heeft ook honger.’

‘Goed, leg er maar bij dan.’

En dat deed ze, voordat ze weer terugkeerde naar het uiteinde van het bed om de nageboorte op te vangen. Zinloos, wist deze kersverse moeder. De nageboorte lag hier, op haar borst. Naast haar stiefdochter, die ze Mathilde noemde.

Ze moest de nageboorte ook een naam geven, bedacht ze. Het zou niet fraai zijn de nageboorte haar hele leven hiermee aan te spreken. Niet prettig voor de nageboorte, maar ook niet voor haar. Wat zouden de burens wel niet denken wanneer ze het raam opende en luid schreeuwde: ‘Nageboorte, kom je eten?’

Sommige mensen aten hun nageboortes op. Dat leek geen optie nu. Deze dronk zo ongeduldig uit haar borst, dat ze snel zou groeien en al snel te groot